In the coming section תוספות will cite גמרות which either support or (seemingly) contradict the ruling that מיגו למפרע לא אמרינן.
תוספות anticipates a question concerning מיגו למפרע לא אמרינן:
והא דקאמר התם רב – and that which רב said there[1] -
וחזיתיה לדעתיה דחביבי – 'and I saw that it was the opinion of my dear one[2] –
דאי הוה אמר ליה – that if the מחזיק **would have said to** the מערער, that the מוכר –
קמי דידי זבנה מינך – bought it from you in my presence, then ר"ח –
הוה מהימן ליה - would have believed the מחזיק –
במיגו דאי בעי אמר מינך זבינתה – with a מיגו for the מחזיק **could have claimed I bought it from you** – the מערער'. This concludes the quote from that גמרא. A cursory reading might indicate that ר"ח would have believed the מחזיק even if he would claim now[3] (after he already stated מפלניא זבינתיה דזבנה מינך) that קמי דידי זבנה מינך, he would be believed. This however would be a מיגו למפרע. If this is the understanding in that גמרא, then it contradicts that which תוספות maintains, namely, that מיגו למפרע לא אמרינן.

תוספות corrects this mistaken assumption:
רב – לא קאמר שהיה עדיין נאמן בטענה זו did not mean that the מחזיק **will still be believed with this argument** of קמי דידי (even after he initially claims מפלניא זבינתיה דזבניה מינך). This cannot be, for it is a מיגו למפרע.
אלא כלומר – but rather רב meant **to say** as follows –
אי הוה טעין מעיקרא – if the מחזיק **would have initially claimed** - קמי דידי זבנה
קודם שהודה – before he admitted that מפלניא זבינתיה דזבנה מינך; giving the מערער the status of a מרא קמא. It is only in this case where he originally claims מפלניא זבינתיה דזבניה מינך קמי דידי that the מחזיק would be believed.[4]

תוספות adds some clarification:
והוא הדין דאי הוה טעין מעיקרא – and the same rule will apply **if** the מחזיק **would have initially claimed,** that the מוכר –
קמי דידי דר בה חד יומא – lived there for one day in my presence; the ruling would be –
דהוה מהימן – that the מחזיק **would be believed.** The claim of קמי דידי is believed with a מיגו whether the מחזיק claims קמי דידי זבנה מינך or whether he claims קמי דידי דר בה חד יומא.

---

[1] On ב,מא דף in the case of בקשתא בעיליתא.
[2] רב referred to his uncle רב חייא as חביבי.
[3] There is a slight indication there that this is what רב meant. The גמרא there states that after the מחזיק claimed that מפלניא זבינתיה דזבנה מינך, ר"ח told him that if you have witnesses that דר ביה חד יומא you will win the case. רב added that it appeared to him that if he would state קמי דידי זבנה מינך he would also be believed. רב seems to be saying that the מחזיק could be believed in two ways: either he has עדים that דר ביה חד יומא or he claims קמי דידי זבנה מינך. Therefore just as עדים דדר ביה חד יומא is valid even now, similarly the claim of קמי דידי זבנה מינך can also mean now. תוספות however will reject this reading.
[4] See question at end of section.

תוספות offers an additional proof that מיגו למפרע לא אמרינן:

ועוד ראיה מסוף [פרק][5] (ד)זה בורר (סנהדרין דף לא,א) – And there is an additional proof that מיגו למפרע לא אמרינן **from** the גמרא **in the end of זה בורר [פרק] –**

גבי ההיא אתתא– concerning that woman who was entrusted with a שטר חוב as a third party. The מלוה and the לוה agreed that she should hold the שט"ח.

דנפק שטרא מתותי ידה – The שטר was released by her **from her possession** to בי"ד (presumably upon the request of the מלוה who wanted to collect his debt) –

אמרה ידענא (ליה) [ביה][6] בהאי שטרא – She said I know about this שטר –

דפריע הוא כולי – that it is a paid up שטר, **etc**. The לוה already paid the debt.

ולא הימניה רב נחמן – however ר"נ did not believe her[7]

רבא – אמר ליה רבא said to ר"נ why do you not believe her, she has a מיגו –

והא אי בעי קלתיה – for she could have burnt it; it was in her possession all the time**.** If the woman would have burnt the שטר, the מלוה would not have been able to collect with it. Therefore now that she claims that the לוה paid, she should be believed with the מיגו of אי בעי קלתיה[8].

כיון דאיתחזק בבי דינא [אמר ליה][9] – [ר"נ said to רבא] since the שטר **was established**[10] **in בי"ד -**

אי בעי קלתיה לא אמרינן – we do not say 'she could have burnt it'. This concludes the גמרא in פרק זה בורר.

תוספות continues with his proof:

אלמא – we may conclude from this גמרא, that –

אף על גב קודם שראינוהו בידה – even though that **before we saw** the שטר **in her possession –**

היתה נאמנת לומר דפרוע הוא – she would have been believed to claim that the שטר **is paid up –**

במיגו דאי בעי קלתיה – with the מיגו that she could have burnt the שטר, nevertheless –

השתא דאתחזק בבי דינא – now that it was 'established' in בי"ד –

פירוש שראינוהו בידה – the meaning of אתחזק is **that we saw the שטר in her possession –**

לא מהימנא – she is not believed to claim that it was paid up –

דאין כאן עוד מיגו – for there is no longer any מיגו. Once the woman bought the שטר to בי"ד and בי"ד saw it, she lost the מיגו of אי בעי קלתיה; she can no longer burn it –

---

[5] See הגהות הב"ח.

[6] See הגהות הב"ח אות ח'.

[7] There are actually two opposing לשונות in that גמרא as to whether ר"נ believed her. תוספות is citing the איכא דאמרי.

[8] We derive from this that a מיגו is not limited to merely a better argument. Rather, any course of action that would insure victory in a case can be considered for a מיגו.

[9] See הגהות הב"ח אות ח'.

[10] תוספות will shortly explain that this means that בי"ד is presently aware of this שטר.

שעל כרחך צריכה עכשיו טענה זו – she presently absolutely requires this argument of פרוע -
שהיא אומרת – that she now claims –
אם רוצה לפטור את הלוה – if she wants to exempt the לוה from paying this debt. She has no other options. This means there is no מיגו.[11] Indeed she previously had the option of burning the שטר. If she would have come to בי"ד without (showing) the שטר and claimed פרוע הוא, then she would have been believed with the מיגו of אי בעי קלתיה. However once בי"ד sees the שטר, there is no longer a מיגו. It is merely a מיגו למפרע; she once had a מיגו. This proves that a מיגו למפרע לא אמרינן.

תוספות will now cite a different interpretation of the גמרא in זה בורר:
ובקונטרס פירש שם אתחזק – and רש"י there interprets the word **'אתחזק',** to mean -
שהיה השטר מקוים – that the שטר was authenticated by בי"ד. It was a שטר that was notarized by בי"ד. Therefore the מיגו is not valid against such a שטר; but not because it is a מיגו למפרע.[12]

תוספות rejects s'רש"י interpretation:
ואין נראה לרבינו יצחק – and the ר"י does not agree to this interpretation –
דמכל מקום אי בעיא קלתיה – that notwithstanding that it was a שטר מקויים, **nevertheless, she could have burnt it.** What difference does it make that it was a שטר מקויים if מיגו למפרע אמרינן, she has a valid מיגו.

תוספות will now bring yet another proof that מיגו למפרע לא אמרינן:
ועוד ראיה דתנן בפרק שבועת הדיינין (שבועות דף לח,ב) – and an additional proof, for we have learnt in a משנה in פרק שבועת הדיינין, that if a מלוה says to a לוה -
מנה לי בידך – you owe me a (מנה) hundred זוז –
אמר לו הן – the לוה responded in the presence of עדים: **yes,** I owe you the מנה –
למחר אמר ליה תנהו לי – the next day the מלוה **says to** the לוה **give me** the מנה; if the לוה responds that –
נתתיו לך פטור – I gave it to you after my admission, the לוה is **exempt** from paying the מלוה. This concludes the משנה.
ופריך מינה (שם מא,א) – and the גמרא there **challenges from this** משנה

---

[11] This case is entirely different than בקשתא בעיליתא. There are no two separate claims here. The issue of whether אסיק אדעתיה שהיה זקוק לטענה זו is relevant only where there are two claims (the original and the current) in which the בעל המיגו is arguing his case. If we were to maintain אסיק אדעתיה וכו', then the מיגו would apply retroactively to the first claim. If however at the time when there was the מיגו (before she presented the שטר), nothing was claimed, then the מיגו is irrelevant. There is a מיגו but no claim which the מיגו can support.

[12] It seems that רש"י disagrees with תוספות and maintains that מיגו למפרע אמרינן. According to רש"י, even if the woman came to בי"ד without the שטר and claimed that the לוה paid, and then the שטר מקויים was presented, she will not be believed, even though she has the מיגו דאי בעי קלתיה. Others explain (רש"י) that implicit in a שטר (מקויים) is the understanding that the לוה cannot claim פרוע unless he has valid proof. [However if the שטר is not מקויים, the לוה may be believed that פרוע במיגו דמזוייף, since it has not yet been established that there is a valid שטר.]

למאן דאמר המלוה את חבירו בעדים – to those that maintain that if one lends money in the presence of **witnesses**
צריך לפורעו בעדים – it is required of the לוה **to repay** the loan in the presence of **witnesses.** Otherwise the לוה is not believed to claim פרעתי. The גמרא continues with its question:
והא הכא – but here in the משנה –
כיון דתבעיה בעדים – since the מלוה originally **demanded** payment from the לוה **in** the presence of **עדים;** and the לוה admitted to owing the money, therefore –
כמאן דאוזפיה בעדים דמי – it is as if he lent the לוה the money **in** the presence of **witnesses –**
וקתני פטור – and nevertheless **the משנה states** that the לוה is **פטור**. We derive from the משנה that even though he admitted to owing the money in front of witnesses he is not required to repay the loan in the presence of witnesses. [13] This concludes the quote from the גמרא (and the משנה).

תוספות continues with his proof:
ומאי קושיא – and what is the question! If we were to maintain that מיגו למפרע אמרינן, then there is no question -
דשאני הכא – for here in the משנה **it is different** that in the case of המלוה את חבירו בעדים –
דפטור – for in the משנה the לוה **is פטור** since he has –
מיגו דאי בעי אמר אתמול – a מיגו that he could have said yesterday, when the מלוה confronted him –
לא היו דברים מעולם – there was never such a thing; I never borrowed any money from you. If the לוה would have said it then, he would owe the מלוה nothing. תוספות claims that this מיגו from yesterday (which would have acquitted him) should carry over to the present, if we maintain that מיגו למפרע אמרינן. The fact that the גמרא does not make this distinction between the case of the משנה (where there is a מיגו למפרע) and the ruling of המלוה את חבירו בעדים צריך לפורעו בעדים (where there is no מיגו at all) proves that the גמרא did not consider it to be a מיגו –
אלא ודאי כי האי גוונא – but rather it is certain than in such a manner; where the מיגו was applicable in the past, but not now in the present –
לא אמרינן מיגו – we do not allow such a **מיגו.**

תוספות cites another גמרא concerning מיגו למפרע, which requires explanation:
ומה שפירש הקונטרס בפרק בתרא דכתובות (דף קט,ב ושם) – and that which רש"י explains in the last פרק of כתובות –
גבי עשאה סימן לאחר – concerning the law of **'identifying it as a marker for another'. The** [14]משנה states that if a person sold a field, and in the deed of sale the seller indicated the various boundaries of the field being sold. One of the boundaries of

[13] For the s'גמרא answer on this question see previous תוספות ד"ה ובא on [ב]דף ה,א.
[14] דף קט,א.

the field being sold was identified in the deed as being adjacent to another field of this seller (the boundary field). The deed of sale was signed by two witnesses. Eventually one of these witnesses was מערער on this boundary field. The מערער brought עדים that this boundary field was once his, and he never sold it; it was stolen from him. The מחזיק brings proof that it is indeed his field since the מערער himself signed on the deed which proclaimed that the boundary field belongs to the מחזיק – seller. This is the only proof the מחזיק has to support his claim. The דין in the משנה is that the מערער lost his rights in the boundary field, since he signed on this deed of sale. This concludes the משנה.

The גמרא there continues:
דאם טען ואמר – that if the מערער (witness) **claims and says –**
חזרתי ולקחתיה ממנו – I subsequently bought it from the מחזיק – מוכר -
לאחר שעשיתיה סימן בשמו – after I signed on the deed whereby **I identified it as a marker in his name**; in the deed it was clearly stated that the boundary field belongs to the seller-מחזיק,[15] but if the מערער claims that subsequent to the signing of the deed the מערער (re)purchased the field; the דין is that the מערער –
נאמן – is believed; and he retrieves the field. This concludes the גמרא there.

רש"י interprets the גמרא there, that the reason the מערער is believed, is
דהפה שאסר - that the same mouth that prohibited him from claiming the field; i.e. his signature on the deed -
הוא הפה שהתיר – is the same mouth that permits him to reclaim the field with the argument that חזרתי ולקחתי ממנו. רש"י elaborates:
דמאחר שיש עדים שהיתה שלו – that since there are witnesses that the field **was once his** (the s'מערער)
ונגזלה ממנו – and the field **was stolen from** the מערער –
[ו]אין לו זכות [למחזיק[16]] – and the מחזיק has no rights in this field –
אלא על פיו של זה [המערער] – only by the say so of this [מערער]
שעשאה סימן לו – that he signed **it away as a marker –**
והרי חזר ואמר לקחתיה הימנה – but the מערער **subsequently claimed that he repurchased it from him.** This concludes s'רש"י interpretation of the גמרא. The מערער is believed that חזרתי ולקחתיה הימנה since the only strength of the מחזיק is based on the admission of the מערער in the שטר. רש"י considers this a valid הפה שאסר הוא הפה שהתיר.

תוספות rejects s'רש"י interpretation:
אין נראה לרבינו יצחק – it is not acceptable to the ר"י -
דבכי האי גוונא – for in such an instance –
לא אמרינן מיגו כדפרישית – a מיגו is not acceptable as I explained –

---

[15] The מערער actually claimed that the entire boundary field was originally his; however he conceded a narrow strip of land, adjacent to the sold field, to the מחזיק –seller. It was on account of this narrow strip that he signed the deed which stated that the sold field was adjacent to the boundary field. However, claims the מערער, the entire field including this strip is now mine; I repurchased the strip from him as well.
[16] See הגהות הב"ח.

דעל ידי מה שהיה יכול לטעון תחילה – that on account of what he was originally able to claim –
אינו נאמן עכשיו – he is not to believed now. In the way רש"י explained the case, the מערער cannot be believed now that חזרתי ולקחתיה הימנה, just because he originally did not have to sign the שטר. This is considered a מיגו למפרע.

תוספות will now offer his explanation for the גמרא in כתובות.
אלא נראה לרבינו יצחק – however it seems to the ר"י –
דהתם נמי [מיירי ד[17]]חזר ואכלה שני חזקה – that there we are also discussing a situation **where** the מערער **returned** to this field **and consumed the** three **years of חזקה –**
אחר שעשאה סימן – after he designated this boundary field **as a marker.** The field belongs to the 'מערער', since he has a חזקה and he claims חזרתי ולקחתיה הימנה; but not on account of any מיגו.

תוספות anticipates a difficulty:
וכי תימא אי אכלה שני חזקה – and if you will say; if the מערער **made a חזקה**
פשיטא – it is obvious that he retains the field –
ומאי קא משמע לן רבי יוחנן דנאמן – and what is ר"י teaching us[18], that the מערער **is believed –**
מתניתין היא – it is an open **משנה[19]**
דחזקה שיש עמה טענה – that a חזקה which is accompanied by a claim –
הרי זו חזקה – this is a valid **חזקה.** In this case of עשאה סימן לאחר (according to the ר"י's interpretation) there is a valid חזקה of three years and a טענה of חזרתי ולקחתיה הימנה. Why does ר' יוחנן teach us this דין when it is seemingly obvious?!

תוספות answers:
ויש לומר – and one can say –
דסלקא דעתך דלא מהימן – it may have entered our minds that the מערער **should not be believed –**
כיון שערער עליו – since the מערער **protested against** the מחזיק-seller, even -
קודם שאכלה שני חזקה – before the מערער **made the חזקה –**
לומר שהוא שלו – saying that this boundary field **is his** (the s'מערער), therefore he should not be believed when claims that he subsequently (re)bought the field from the מחזיק. The reason is because –
לא עביד איניש דלזיבנה בתר הכי – it is not customary for a person to purchase a field **after** he is מערער on the very same field. Therefore even though the מערער has a חזקה, I might have thought that his טענה, that he bought this field, is unbelievable, therefore ר' יוחנן –

---

[17] See הגהות הב"ח.
[18] In the גמרא כתובות there, אביי said that the (אפוטרופוס for the) מערער is believed, since ר"י ruled this way.
[19] See further ב"ב דף מא,א.

קא משמע לן – comes to teach us, that since the מערער has a חזקה we believe him when he claims חזרתי ולקחתיה הימנה.

וכן ההוא עובדא דמייתי בתר הכי – and similarly that story which the גמרא **relates afterwards[20] -**

איירי בשאכלה שני חזקה – is in a situation where a חזקה was made (presumably by either the מערער or the אפוטרופוס). This concludes the discussion concerning מיגו למפרע.

In summation: תוספות cites various גמרות in conjunction with מיגו למפרע. In the case of בקשתא בעיליתא where רב stated that קמי דידי זבנה מינך would be believed, it is to be understood that only if he would originally claim קמי דידי זבנה מינך he would be believed. However presently it is a מיגו למפרע. [That is why רב חייא required עדים that דר בה חד יומא.] The case of אי בעי קלתיה proves that מיגו למפרע לא אמרינן, since בי"ד sees the שטר, she loses her previous מיגו. [From here we can derive that even a הפה שאסר למפרע is not acceptable.] Similarly we can derive this from the case of מנה לי בידך that מיגו (הפה שאסר) למפרע לא אמרינן. Therefore[21] in the case of עשאה סימן לאחר we cannot say that the מערער is believed on account of הפה שאסר; but rather the מערער there made a proper חזקה.

תוספות (argues with the רשב"ם and) maintains that if the מחזיק claims קמי דידי דר בה חד יומא he is believed just as if he would claim קמי דידי זבנה מינך. Why then did רב say that וחזיתיה לדעתיה אי א"ל קמאי דידי זבנה מינך מהימן; when he could have said a greater חידוש that if א"ל קמאי דידי דר בה חד יומא מהימן?[22]

---

[20] This is the story of the אפוטרופוס who argued before אביי, and to whom אביי agreed; based on the ruling of ר' יוחנן. Actually the story is related there before the ruling of ר' יוחנן was mentioned. See רש"ש here, who changes the גירסא from דמייתי בתר הכי, to דמייתי שם.

[21] The alternative is that תוספות is citing the גמרות in a זו ואין צ"ל זו manner: We do not say מיגו למפרע even when there were two claims, and by the first claim there was a מיגו (בקשתא בעיליתא) [albeit with an ineffective טענה], since לא אסיק אדעתיה; we certainly do not say מיגו למפרע when there was never an original claim which the מיגו could have supported (אי בעי קלתיה); and it goes without saying that מיגו למפרע לא אמרינן when in the original claim the בעל המיגו testified to his own detriment (מנה לי בידך).

[22] See footnote # 4.